27/06/2022

Θαύματα και Θαυματοποιοί – Του Μητροπολίτη Αργολίδος

/ Γνώμες

Μετά τον θόρυβο που δημιουργήθηκε από την τοποθέτησή μου γύρω από την εγκύκλιο της Ιεράς Συνόδου και την αναφορά μου στο ναό των Αγίων Ισιδώρων του Λυκαβηττού, ακολούθησε ένας καταιγισμός μηνυμάτων, θετικών και αρνητικών, και συνεχείς οχλήσεις από τον δημοσιογραφικό χώρο. Επειδή πολλοί παρεξήγησαν τις θέσεις μου, θα ήθελα να προβώ σε ορισμένες επεξηγήσεις, τουλάχιστον για τους καλοπροαίρετους και όσους έχουν ανοιχτό μυαλό και ελεύθερη κριτική σκέψη.

Είναι αρκετά χρόνια τώρα που φτάνουν στα αυτιά μου τα όσα συμβαίνουν στους Αγίους Ισιδώρους. Δε θέλησα να ασχοληθώ, γιατί ξεφεύγει από τα όρια της δικαιοδοσίας μου. (Είναι κάτι για το οποίο με εγκαλούν οι υπερασπιστές του εν

λόγω ναϊδρίου). Όμως, όταν το πρόβλημα χτυπάει στην πόρτα σου, δεν μπορείς να παραμείνεις αμέτοχος. Και εξηγούμαι.

Παρά τη ρητή εντολή της Ιεράς Μητρόπολης, κάποιοι εφημέριοι (λίγοι ευτυχώς) οργάνωσαν εκδρομή με προορισμό τους Αγίου Ισιδώρους. Στην αρχή έκανα τα στραβά μάτια. Όταν όμως έρχονταν άνθρωποι κατασκανδαλισμένοι από το όλο κλίμα και τη συμπεριφορά του εκεί εφημερίου, δεν μπορούσα να σιωπήσω. Όταν έρχονται άνθρωποι με πόνο και προβλήματα και ομολογούν ότι πήγαν στους Αγίους Ισιδώρους με ελπίδες πολλές και ήρθαν απογοητευμένοι, έχοντας χάσει και τα τελευταία ίχνη πίστης που είχαν απομείνει, δεν μπορούσα να μην αντιδράσω. Βεβαίως δεν περίμενα ότι μια απλή κουβέντα σε ένα τοπικό κανάλι θα έπαιρνε τέτοιες διαστάσεις…

Το συνηθέστερο ερώτημα που μου θέτουν όσοι αντέδρασαν στα λεγόμενά μου, είναι: «Δεν πιστεύετε στα θαύματα;»

Βεβαίως και πιστεύω. Σε ποια θαύματα όμως; Σ’ αυτά που είναι έμμεσα σημεία της παρουσίας του Χριστού. Τα θαύματα του Χριστού φανέρωναν το μέγιστο θαύμα, δηλαδή την ενανθρώπισή Του. Τα θαύματα του Χριστού και των αγίων δεν έχουν μαγικό χαρακτήρα αλλά σωτηριολογικό, δηλαδή αποβλέπουν στη σωτηρία του ανθρώπου. Ο ίδιος ο Χριστός δεν αρνιόταν το θαύμα, εκτός από τις περιπτώσεις σκληροκαρδίας, απιστίας, πρόκλησης και αμετανοησίας. Όταν τον προκαλούσαν οι Γραμματείς και Φαρισαίοι να κάνει θαύμα, αρνιόταν, γιατί έβλεπε ότι τα κίνητρά τους δεν ήταν γνήσια.

Προϋπόθεση για να γίνει το θαύμα είναι η πίστη στο πρόσωπο του Χριστού. Αυτό υπογράμμιζε ο ίδιος στους ανθρώπους. Και βέβαια, ως γνώστης της ανθρώπινης αδυναμίας, δεχόταν ακόμη και τη μικρή και αδύναμη πίστη, όπως του δύστυχου πατέρα με το άρρωστο παιδί.

Και δεύτερη προϋπόθεση, εξίσου σημαντική, είναι η διάθεση για μετάνοια, για αλλαγή ζωής. Την ίαση του σώματος πρέπει να συνοδεύει η ίαση της ψυχής. Αυτό φαίνεται ολοκάθαρα στην περίπτωση του παραλυτικού της Βηθεσδά. Όπως γράφει το συναξάρι, η αρρώστια του παραλυτικού είχε αιτία την αμαρτία. « Έδειξεν ο Κύριος εξ αμαρτιών αυτού την της παραλύσεως επισυμβήναι ασθένειαν». Τον θεραπεύει μεν αλλά τον προειδοποιεί. «Ἴδε ὑγιὴς γέγοναςž μηκέτι ἁμάρτανε, ἵνα μὴ χεῖρὸν σοι τὶ γένηται» (Ιωαν. 5, 1-15).

Και σε πολλές περιπτώσεις αρρώστων, πρώτα θεράπευε την αρρώστια της ψυχής («θάρσει τέκνονž ἀφέωνταὶ σοι αἱ ἁμαρτίαι σου») και έπειτα του σώματος («ἐγερθείς ἆρον σου τὴν κλίνην καὶ ὕπαγε εἰς τὸν οἶκον σου» [Ματθ. 9, 1-8]. Είναι

αδύνατο να έλθει ο Χριστός στο σώμα μας χωρίς να έλθει στην καρδιά μαςž δεν γίνεται να γιατρέψει το σώμα μας χωρίς να γιατρέψει την ψυχή μας. Αν, με άλλα λόγια, το θαύμα δεν γίνει αφορμή ν' αλλάξει ο άνθρωπος, δεν έχει νόημα.

Γι' αυτό και συχνά ο Θεός σιωπά. Ακόμη κι αν υπάρξει θαυματουργική επέμβαση και ο άνθρωπος ξαναγυρίσει στην προτέρα ζωή του, μακριά από τη Χάρη του Θεού, η ασθένεια μπορεί να επανέλθει. Και γι' αυτήν την υποτροπή δε θα ευθύνεται ο Θεός, αλλά ο ίδιος ο άνθρωπος. Έτσι εξηγείται ίσως και το γιατί θαυμαστά γεγονότα και θεραπείες ήταν πρόσκαιρα.

Στο σημείο αυτό θα καταθέσω την προσωπική πολύχρονη εμπειρία μου ως πνευματικού. Υπάρχουν αρρώστιες που οφείλονται στον τρόπο ζωής μας. Πολλοί άνθρωποι, κυριευμένοι από την πλεονεξία και την απληστία, εργάζονται πυρετωδώς, μέρα – νύχτα, να αυξήσουν τα εισοδήματά τους.

Το άγχος και η αγωνία τους κατατρώει. Κάποια στιγμή η καρδιά τους δεν αντέχει. Ένα έμφραγμα ή ένα εγκεφαλικό τους στέλνει στο νοσοκομείο.Αν οι άνθρωποι αυτοί έχουν μια σχετική ωριμότητα, θα προβληματιστούν, θα κάνουν έναν τίμιο αυτοέλεγχο, θα καταλάβουν ότι αυτοί φταίνε που η καρδιά τους αρρώστησε και θα κοιτάξουν να αλλάξουν τρόπο ζωής. Δυστυχώς όμως, ελάχιστοι είναι αυτοί που το κάνουν.

Συνήθως ψάχνουν να βρουν έξω από αυτούς την αιτία. Όχι μόνο γι' αυτό, αλλά και για όλη τη δική τους κακοδαιμονία φταίνε οι άλλοι. Φταίει η κοινωνία, η κυβέρνηση, ο ΟΤΕ, ακόμη και οι πέτρες ή κάποιος γείτονας που μας μισεί και μας έκανε μάγια! Μ' αυτήν τη λογική θα ψάξουν να βρουν μια μαγική λύση: τον παπά που ξέρει να διαβάζει εξορκισμούς, την κυρά – Βαγγελιώ που έχει ειδικά μαντζούνια δια πάσαν νόσον, τον «γέροντα» που κατέχει τον ειδικό σταυρό που κάνει θαύματα και δεν συμμαζεύεται.

Ο πνευματικός που θα τους συστήσει να μετανοήσουν, δηλαδή να αλλάξουν τρόπο ζωής και να μειώσουν την απληστία τους, δεν τους κάνει. Οπότε οι άνθρωποι αυτοί παραμένουν αλύτρωτοι.

Άλλο συνηθισμένο παράδειγμα: τα ζευγάρια με έντονες διαπροσωπικές δυσκολίες. Δεν μπορούν αν επικοινωνήσουν, τσακώνονται, "δεν τα βρίσκουν". Αντί να κάτσουν να μιλήσουν σοβαρά και έντιμα, να βρουν τί φταίει, πού έσφαλαν και να πάνε στον πνευματικό ή τέλος πάντων σε κάποιον ειδικό για να τους βοηθήσουν να αναλάβουν τις ευθύνες τους, να αποδεχθούν τα λάθη τους, δεν το κάνουν. Είναι οδυνηρό να κοιτάξεις την αλήθεια κατάματα, γι' αυτό και το αποφεύγουν.

Τρέχουν λοιπόν σ' όλους τους αγύρτες που έχουν έτοιμες μαγικές λύσεις,

ξεματιάστρες (κυρίως αυτές), μάγισσες, τσιγγάνες που λύνουν τη γλωσσοφαγιά ή παρακαλούν τον παπά να τους δώσει την αγία ζέστη, για να ζεστάνουν την αγάπη τους! Δυστυχώς όσα κιλά αγία ζέστη και να πιούν και όσα μαντζούνια κι αν δοκιμάσουν η κατάληξη θα ‘ναι στον δικηγόρο για διαζύγιο.

Είναι γνωστό ότι η προβληματική σχέση των συζύγων δημιουργεί σοβαρά προβλήματα στα παιδιά. Όταν το καταλάβουν είναι αργά και πολλές φορές η κατάσταση ανεπίστροφη. Κι εδώ συμβαίνει το ίδιο πράγμα. Αντί να αναλάβουν τις ευθύνες τους κατηγορούν τους πάντες για την αρρώστια ή την παραβατική συμπεριφορά των παιδιών τους. Και πάλι η εύκολη λύση είναι να τρέξουν σε όποιον τσαρλατάνο προσφέρει φρούδες ελπίδες.

Θυμάμαι κάποια φορά είχε έλθει στο μοναστήρι ένα ζευγάρι με την κόρη τους 18 χρονών. Ήταν μια έξυπνη κοπέλα αλλά εμφανώς καταθλιπτική. Η μητέρα απαίτησε να της διαβάσω μια ευχή. Κατάλαβα ότι επρόκειτο για μια μητέρα «αράχνη». Η καταπιεστική συμπεριφορά της είχε επηρεάσει την κόρη της. Της πρότεινα πριν διαβάσω την ευχή, να μιλήσω με την κόρη της. Ένιωσε πανικό. Επέμενε για μια ευχή.

Της εξήγησα ότι για μένα ήταν πολύ εύκολο να διαβάσω 1-2 λεπτά μια ευχή, αλλά θεωρούσα προτιμότερο να κουβεντιάσω μαζί της λίγα λεπτά… Θύμωσε και άρχισε να φωνάζει: “τέτοιοι είστε οι νέοι παπάδες. Χαλάτε την εκκλησία κ.λπ”. Πήρε την κόρη της και έφυγαν.

Σημειωτέον ότι ο σύζυγος σε όλη τη συζήτηση δεν τόλμησε να πει τίποτα. Είμαι σίγουρος ότι το ταλαίπωρο αυτό πλάσμα θα το έτρεχε δεξιά και αριστερά, μέχρι να το αποτρελάνει εντελώς.

Συμπέρασμα: Αν για την οποιαδήποτε κακοδαιμονία μας δεν αναλάβουμε τις ευθύνες μας, δεν αναγνωρίσουμε την αμαρτία μας και δε θελήσουμε να αλλάξουμε τρόπο ζωής, να επαναπροσδιορίζουμε τη σχέση μας με το Θεό και τον άλλον, ας μην περιμένουμε θεραπεία.

Σε κάθε εποχή κάποιος θα βρεθεί να μας προσφέρει το νερό του Καματερού, το βραχιόλι της Βηθλεέμ, το φυλαχτό από τα Ιμαλάια. (Παρεμπιπτόντως είδα και τούτο το απίθανο.

Σ’ ένα τουριστικό μέρος καταστηματάρχης διαφήμιζε τα προϊόντα του: Μελισσόχορτο για την χοληστερίνη, ραδίκι για την πίεση, χαμομήλι για την αϋπνία. Και καλά μέχρι εδώ. Είχε και άλλα “προϊόντα”: Μάτι για την αποφυγή του ματιάσματος, κάποια ειδικά μαντζούνια και το κυριότερο: μια υφασμάτινη γλώσσα – φυλαχτό για την γλωσσοφαγιά. Είμαι σίγουρος ότι θα έκανε χρυσές δουλειές!)

Με όλα αυτά, το τονίζω και πάλι: Δεν αρνούμαι το θαύμα. Ούτε προτείνω να μη ζητάμε από το Θεό την δική Του επέμβαση. Έτσι θα αναιρούσαμε την εντολή Του «ζητεῖτε καὶ δοθήσεται, κρούετε καὶ ἀνοιγήσεται...» (Ματθ. 7,7), και θα αμφισβητούσαμε τη δωρεά και τη χάρη Του που έδωσε στους αγίους Του, «ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ, τὰ ἔργα ἃ ἐγὼ ποιῶ, κἄκεῖνος ποιήσει καὶ μείζονα τούτων ποιήσει» (Ιωαν. 14, 12). Η ευθύνη μας έγκειται στη δική μας προσευχή και διάθεση μετάνοιας.

Να Του επιτρέψουμε με άλλα λόγια να μπει στην καρδιά και στη ζωή μας. Γιατί χωρίς την ελεύθερη συγκατάθεσή μας δεν μπορεί να μπει. Πάντα στέκεται διακριτικά, με σεβασμό απέναντί μας. Χτυπάει την πόρτα της καρδιά μας, αλλά δεν την παραβιάζει. Δική μας ευθύνη είναι να Του ανοίξουμε. Να Του προσκομίσουμε τα αιτήματά μας όχι σαν κακομαθημένα, πεισματάρικα παιδιά, αλλά ταπεινά και απλά. Ζητούμε αλλά δεν απαιτούμε, έτοιμοι να δεχτούμε το θέλημά Του. «Οὐχ ὡς ἐγώ θέλω ἀλλ’ ὡς σὺ...γενηθήτω το θέλημά σου» (Ματθ. 26, 39, 42)

Με εγκαλούν κάποιοι για τον Άγιο Λουκά και τα θαύματά του. Θεωρώ μεγάλη ευλογία από το Θεό την γνωριμία μου με τον Άγιο Λουκά. Δεν μπορώ να αμφισβητήσω τα θαύματά του. Διαφορετικά “οἱ λίθοι κεκράξονται”. Όμως ας μην συγκρίνουμε τα ασύγκριτα. 26 χρόνια που βλέπω τις θαυματουργικές επεμβάσεις του, δεν φώναξα τα κανάλια, ούτε πρότεινα σε κάποιον να διατυμπανίσει το θαύμα του. Μία μόνο φορά μετά από πολλή πίεση και με πολλή δυσκολία βρέθηκα σε μία εκπομπή.

Ευτυχώς ο παρουσιαστής σεβάστηκε τους δισταγμούς μου και η εκπομπή κρατήθηκε σ’ ένα σοβαρό επίπεδο. Όλα αυτά τα χρόνια κυκλοφορήσαμε μόλις δύο βιβλία με τα θαύματα του αγίου, επιλεγμένα με πολλή προσοχή και μάλιστα, όπως γράψαμε: με σεβασμό στην ελευθερία του ανθρώπου. Ο Θεός παρεμβαίνει με τρόπο που όσοι θέλουν και έχουν τα μάτια τους ανοιχτά να βλέπουν την παρέμβαση Του, ενώ πάλι όσοι δεν θέλουν να έχουν την δυνατότητα να την αρνηθούν.

“Πιστεύω ότι ο Θεός παρεμβαίνει συνήθως διακριτικά και ήπια, “ως αύρα λεπτή”. Δεν θέλει να εντυπωσιάσει, ούτε να υποχρεώσει κάποιον να το παραδεχτεί. Σέβεται

απόλυτα την ελευθερία μας και δίνει τη δυνατότητα σ’ αυτόν που θέλει να αρνηθεί το θαύμα να το κάνει.”

Και αλλού σημειώνουμε: «Ο Θεός, όντας ο ίδιος πέλαγος φιλανθρωπίας, αγάπης και καλοσύνης, δεν αδιαφορεί για τα προβλήματά μας. Πολλές φορές, άλλοτε εμφανώς και άλλοτε αφανώς, παρεμβαίνει για να μας γλιτώσει από τα αδιέξοδα της επίγειας ζωή μας. Γεγονός που είναι πολύ παρήγορο.

Αυτό όμως δεν συμβαίνει ούτε σε όλους, ούτε πάντοτε. Ένα όμως είναι βέβαιο: είτε παρεμβαίνει, είτε όχι, είτε θαυματουργεί είτε όχι, είτε απαντάει είτε σιωπά, κριτήριό Του πάντοτε είναι η αγάπη Του για μας και βέβαια το πνευματικό μας συμφέρον. Και η σιωπή του Θεού μπορεί να ‘ναι το μεγαλύτερο θαύμα, έστω κι αν το φτωχό και περιορισμένο μυαλό μας αδυνατεί να κατανοήσει».

Άλλωστε το πρώτο θαύμα στη ζωή του ανθρώπου είναι να γνωρίσει τον Χριστό, να συνδεθεί μαζί Του και να αφεθεί με πίστη – εμπιστοσύνη στην αγκαλιά Του. Και τότε η ζωή του είναι μια συνεχής ευχαριστία “ὑπὲρ πάντων ὧν ἴσμεν και ὧν οὐκ ἴσμεν, τῶν φανερῶν καὶ ἀφανῶν εὐεργεσιῶν τῶν εἰς ὑμᾶς γεγενημένων”(θεία Λειτουργία Ι. Χρυσοστόμου).

Οι υπερασπιστές των Αγίων Ισιδώρων φέρνουν ακόμη ένα επιχείρημα, ότι εκεί συγκεντρώνονται χιλιάδες άνθρωποι, ενώ στις εκκλησίες ελάχιστοι. Μα είμαστε σοβαροί; Είναι επιχείρημα αυτό για έναν ορθόδοξο χριστιανό; Τί είναι η εκκλησία; Τσίρκο ή γήπεδο ή μπουζουκτσίδικο;

Με show και ακροβατικά θέλουμε να έρθει ο κόσμος στην εκκλησία; Μου έλεγαν άνθρωποι που βρέθηκαν στους Αγίους Ισιδώρους, ότι σε όλη τη διαδρομή μέχρι το παρεκκλήσιο, υπάρχουν ψηλά κάμερες για να δείχνουν τον κόσμο που «πλημυρίζει».

Θυμήθηκα τον Τάσο Μπιρσίμ με τις ειδικά στημένες κάμερες για να δείχνει το μέγα πλήθος των οπαδών του κόμματος, από το Σύνταγμα ως την Ομόνοια και την Πατησίων… Αλήθεια, τι είναι η εκκλησία; Κομματική συγκέντρωση; Αυτό είναι το «μικρό ποίμνιο»;

Το έργο αυτό έχει ξαναπαιχτεί πάλιν και πολλάκις. Ο πόνος των ανθρώπων είναι πολλές φορές αβάσταχτος. Και τρέχουν όπου ακούνε για κάποιον που θα δώσει ελπίδα. Δυστυχώς την ανάγκη και αγωνία των ανθρώπων την εκμεταλλεύονται πολλοί επιτήδειοι, είτε εν ονόματι του Χριστού είτε εν ονόματι του διαβόλου. Θυμάμαι την δεκαετία του ΄50, την "φωτισμένη Μαγουλά". Χιλιάδες κόσμος έτρεχε να την δει και να την ακούσει. Ποιος δεν θυμάται το νερό του Καματερού. Ή την Αθανασία του Αιγάλεω. Ήλθε ο καιρός που το ψέμα αποκαλύφθηκε. "Πομφόλυγες ἦσαν καί διερράγησαν".

Γνωρίζω κάποιον "φωτισμένο" παπά που εδώ και χρόνια ανακάλυψε ότι είναι άγιος και διαβάζει ευχές και εξορκισμούς. Χιλιάδες άνθρωποι προσέρχονται κάθε χρόνο. Όσες φορές ο επίσκοπος προσπάθησε να τον συνετίσει, ξεσηκώθηκε το χωριό! Και κυρίως οι…ταβέρνες του χωριού που κάνουν χρυσές δουλειές!

Σε γνωστό μου χωριό κάποιος άνοιξε "μαγαζάκι του διαβόλου", όπως το έλεγαν κάποιοι κάτοικοι. Έγινε μέγας μάγος που είχε λύσεις για όλα. Κάθε πρωί τα αυτοκίνητα σχημάτιζαν τεράστια ουρά. Και δυστυχώς μεταξύ αυτών και επώνυμοι. Στην εκκλησία βέβαια του χωριού πράγματι πήγαιναν 50 -100 άνθρωποι…

Θεωρώ χειρότερες αμαρτίες τη φιλοχρηματία και τη ματαιοδοξία. Δύσκολα αντιμετωπίσιμες. Ειδικά η δεύτερη. Ο λαός μας λέει πολύ σοφά: «τον πλούτο πολλοί εμίσησαν, την δόξα ουδείς». Ας το προσέξουν αυτό οι γέροντες που καυχώνται για την ακτημοσύνη τους.

Ειλικρινά φοβάμαι τους star παπάδες που επιδιώκουν την προβολή και την διαφήμιση. Κάτι δεν πάει καλά. Κάτι άλλο λέει το ευαγγέλιο: «ὁ ὑψῶν ἑαυτὸν ταπεινωθήσεται καὶ ὁ ταπεινῶν ἑαυτὸν ὑψωθήσεται». Οι άγιοι κρύβονταν. Απέφευγαν την προβολή και τη διαφήμιση, τη δόξα των ανθρώπων.

Δείγμα της αγιότητός τους δεν ήταν τα θαύματα αλλά η ταπείνωσή τους. Όταν οι μαθητές του Ιωάννου του Προδρόμου διαμαρτυρήθηκαν στο δάσκαλό τους, γιατί έφευγαν οι άνθρωποι από κοντά του και πήγαιναν στο Χριστό, είπε αυτόν τον εκπληκτικό λόγο: "Αὐτὸν δεῖ αὐξάνειν, ἐμὲ δὲ ἐλαττοῦσθαι". Έκανε το έργο του και διακριτικά απομακρύνθηκε. Δεν ήθελε να κρύψει το πρόσωπο του Χριστού, όπως συνήθως κάνουμε πολλοί από μας και ο Θεός να μας συγχωρέσει.

Πριν από 30 χρόνια επισκέφθηκα ένα μικρό και φτωχό μοναστήρι. Είχα ακούσει για μια εικόνα που μυρόβλυζε και πράγματι την είδα με τα μάτια μου. Περίμενα να δω ουρές ανθρώπων, όπως συμβαίνει συνήθως. Ψυχή δεν υπήρχε. Η γερόντισσα με παρακάλεσε να μην το πω πουθενά. Θαύμασα τη διάκριση και την ταπείνωσή της.

Μέχρι σήμερα το ζωντανό αυτό θαύμα της Παναγίας παραμένει άγνωστο στους πολλούς.

Είναι παρατηρημένο πως οι άνθρωποι κρίνοντας εξωτερικά, εύκολα κάποιον καταδικάζουν και κατακρίνουν, αλλά και από την άλλη πλευρά εύκολα κάποιον αγιοποιούν. Και πάλι η ιστορία της εκκλησίας έχει πολλά παραδείγματα ψευτοαγίων, χαρισματούχων ψευδοπροφητών, θαυματοποιών.

Στο ευαγγέλιο του Ματθαίου διασώζεται ένας φοβερός λόγος του Χριστού που θα πρέπει πολύ να μας προβληματίσει. Κάποιοι από όλους αυτούς στέκονται μπροστά στο Χριστό την ημέρα της Δευτέρας Παρουσίας και βλέπουν να αποστρέφει το πρόσωπό Του.

Διαμαρτύρονται γιατί νόμισαν ότι είχαν τον παράδεισο στο "τσεπάκι" τους. "Οὐ πᾶς ὁ λέγων μοι Κύριε, Κύριε, εἰσελεύσεται εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, ἀλλ' ὁ ποιῶν τὸ θέλημα τοῦ πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς. Πολλοὶ ἐροῦσὶ μοι ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳž Κύριε, Κύριε οὐ τῷ σῷ ὀνόματι προεφητεύσαμεν καὶ τὸ σῷ ὀνόματι δαιμόνια ἐξεβάλομεν, καὶ τὸ σῷ ὀνόματι δυνάμεις πολλὰς ἐποιήσαμεν; Καὶ τότε ὁμολογήσω αὐτοῖς ὅτι οὐδέποτε ἔγνων ὑμᾶςž ἀποχωρεῖτε ἀπ' ἐμοῦ οἱ ἐργαζόμενοι τὴν ἀνομίαν". Στη βασιλεία του Θεού δεν θα μπει όποιος μου λέει "Κύριε, Κύριε", αλλά όποιος κάνει το θέλημα του ουράνιου Πατέρα μου.

Την ημέρα της κρίσεως πολλοί θα μου πουν: "Κύριε, Κύριε, δεν προφητέψαμε στο όνομά σου; Δεν διώξαμε δαιμόνια στο όνομά σου; Δεν κάναμε τόσα θαύματα στο όνομά σου; Και τότε θα τους πω κι εγώ: "Ποτέ δεν σας ήξεραž φύγετε μακριά μου, εσείς που αντιστρατεύεστε το νόμο του Θεού"(Ματθ. 7, 21-23).

Ο Θεός λοιπόν να μας φυλάει από τα προσόντα μας, τα "χαρίσματά" μας, την ανύπαρκτη αγιοσύνη μας…

Έγραψα τούτες τις γραμμές, δίχως να' χω την ψευδαίσθηση ότι κάποιοι άνθρωποι που είναι προσκολλημένοι σε κάποιο πρόσωπο ή ιδεολογία, θα θελήσουν να προβληματιστούν και να ξεφύγουν. Η όλη υπόθεση θυμίζει προτεσταντικές σέκτες όπου παρατηρούνται εκστασιακά φαινόμενα και υστερικές καταστάσεις. Η απομάκρυνση από μια σέκτα είναι εξαιρετικά δύσκολη και άκρως οδυνηρή. Ο Άρθουρ Καίστλερ έλεγε: «τίποτα δεν είναι οδυνηρότερο από το γκρέμισμα ενός μύθου».

Όταν καταρεύσει ο μύθος, ο άνθρωπος μπορεί να χάσει την ισορροπία του, βλέποντας το έδαφος να φεύγει κάτω από τα πόδια του. Όταν το 1956 ο Χρουστώφ γκρέμισε το είδωλο του Στάλιν και αποκάλυψε τα εγκλήματά του, πολλοί σταλινικοί αυτοκτόνησαν. Δε θέλω να πω περισσότερα. Πιστεύω πολύ σύντομα θα

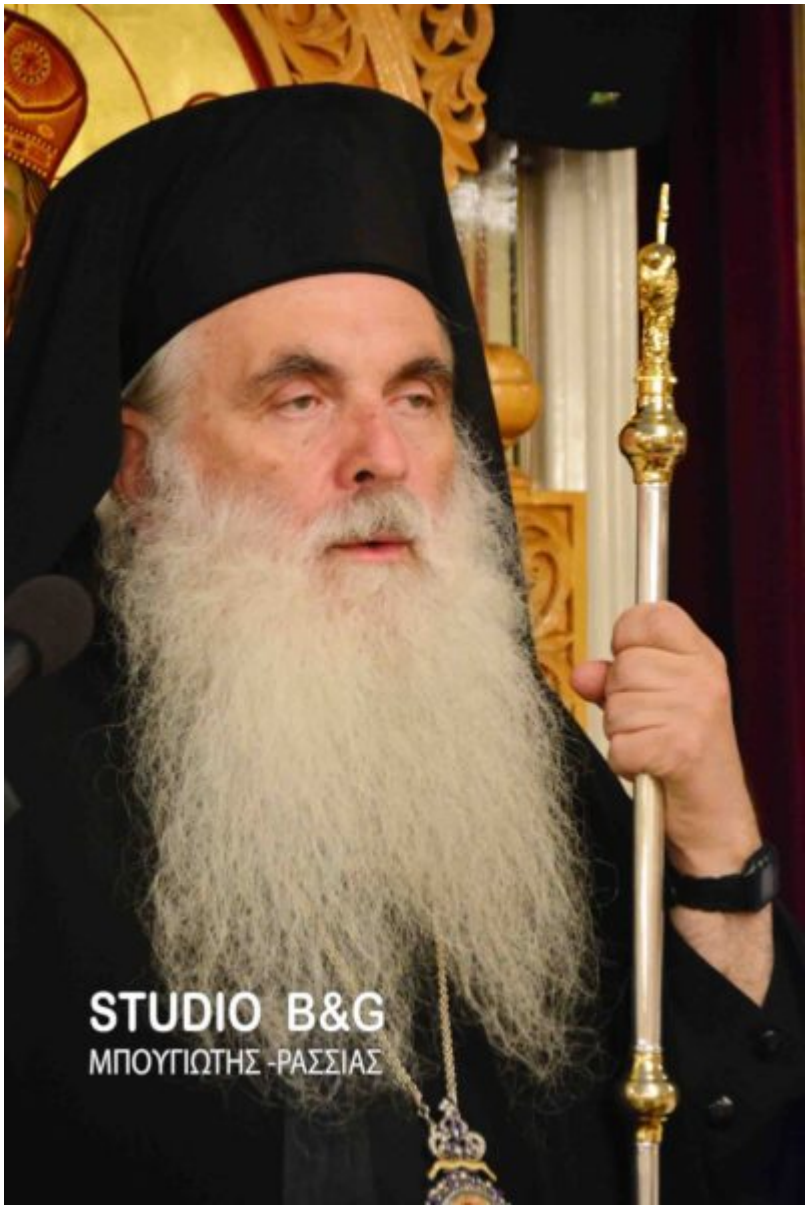
καταπέσει και ένας ακόμη μύθος. «Πᾶσα φυτεία ἥν οὐκ ἐφύτευσεν ὁ πατὴρ μου ὁ οὐράνιος ἐκριζωθήσεται»(Ματθ. 15,13).

Υ.Σ.:

Επειδή όλες αυτές τις ημέρες ιδιαίτερα καταπονήθηκα από τις συνεχείς οχλήσεις για συμμετοχή σε δημοσιογραφικές έρευνες και εκπομπές, θέλω να δηλώσω ότι μετά τη δημοσιοποίηση της ανοιχτής αυτής επιστολής, δεν έχω να προσθέσω τίποτε άλλο, ούτε να συνεχίσω αυτήν την ψυχοφθόρο διαδικασία. Πιστεύω ότι

και έχουν τραυματιστεί να μιλήσουν ευθέως με ία και στο λαό του Θεού

STUDIO B&G ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΜΠΟΥΓΙΩΤΗΣ – Γ.ΡΑΣΣΙΑΣ